

áSzegedi Ítéltábla
Bf.III.65/2018/17.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. június hó 26. napján megtartott nyilvános ülés alapján a Bf.III.65/2018. számú büntetőügyben meghozta a következő

v é g z é s t:

A kábítószer birtoklása büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2018. január 10. napján meghozott **7.B.1470/2017/17.** számú ítéletét

helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által 2018. január 11. napjától, 2018. június 26. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 65.412.- (Hatvanötezer-négyszáztizenkettő) forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára, 140.226,- (Száznegyvenezer-kettőszázhuszonhat) forintot az állam visel.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklása büntetében (Btk. 178. § (1) bekezdés 5. fordulat, (2) bekezdés c) pont). Ezért a vádlottat 8 év 6 hónap szabadságvesztésre és 8 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóságáról. A lefoglalt kábítószer és személygépjárművet elkobozta. A forgalmi engedély lefoglalását megszüntette, és azt a kiállító hatóságnak rendelte megküldeni. Döntött egyéb bűnjelekről, és a bűnügyi költség egy részének a megfizetésére kötelezte a vádlottat.

Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és kiutasítás, valamint a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának fegyházban történő megállapítása érdekében, a vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítéséért fellebbezett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.36/2018/2-II. számú átiratában az elsőfokú ítélet

megváltoztatását, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és kiutasítás tartamának súlyosítását, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés fegyházban történő végrehajtásának elrendelését, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyész fenntartotta az átiratában írtakat.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen indítványozta nagyobb súllyal figyelembe venni a vádlott beismerő vallomását, együttműködő magatartását, megbánó magatartását, azt, hogy Magyarországon büntetlen előéletű, a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, és családjától távol kell letölteni a büntetését. Lényegesen enyhébb, méltányos büntetés kiszabását kérte.

A vádlott ismételten kijelentette, hogy elismeri a bűncselekmény elkövetését és azt megbánta.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálvá megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható, és az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

Ugyanakkor észlelte, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság azzal, hogy 2018. január 10. napján úgy tartott tárgyalást, hogy a tárgyalásról szóló idézést a vádlott 2018. január 3. napján vette át. A Be. 279. § (3) bekezdése alapján a vádlottnak az idézést legalább nyolc nappal a tárgyalás előtt kell kézbesíteni. Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a tárgyaláson a vádlottat és a védőt nem nyilatkoztatta arra, hogy a tárgyalási időköz be nem tartása miatt kéri-e a tárgyalás elhalasztását. A Be. 282. § (3) bekezdése alapján a tárgyalási időköz be nem tartása miatt a tárgyalást nem kell elhalasztani, ha a vádlott és a védő egybehangzóan kéri a tárgyalás megtartását. Megállapítható ugyanakkor, hogy ez az eljárási szabálysértés az ügy érdemére nem volt kihatással, mert a vádlott részére a vádiratot 2017. december 15. napján kézbesítették, és a viszonylag egyszerűbb jogi megítélésű, kisebb terjedelmű ügyben a vádlott részére megfelelő idő állt a felkészülésre. Az említett eljárási szabálysértések miatt tehát az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése nem volt indokolt.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság azzal is, hogy a 4. sorszámú előzetes letartóztatás fenntartásáról szóló végzését jogerősítési záradékkal látta el, annak ellenére, hogy a 13. sorszámú kézbesítési ív alapján megállapítható, hogy a végzés ellen a vádlott fellebbezést jelentett be. Az elsőfokú bíróság az iratokat a fellebbezés ellenére annak elbírálása végett nem terjesztette fel az ítélet táblára. A másodfokú felülbírálat idejére a végzés felülbírlata már okafogyottá vált, ezért az eljárási szabálysértésnek szintén nem volt kihatása az ügy érdemére.

Ugyancsak eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság azzal, hogy a fordító díjának megállapításáról szóló 9. és 15. sorszámú végzését a fellebbezési jogra történő kioktatással a vádlott védője részére is kézbesíteni rendelte. A bírói gyakorlat szerint a nem magyar anyanyelvű terhelt részére történt fordítás díját megállapító határozat a terhelte rendelkezést nem tartalmaz, címzettje a fordítást elvégző, ezért a határozatot a terhelttel és a védőjével közölni nem kell, ellene csak a fordító és az ügyész jelenthet be fellebbezést (BH2007. 39. I.).

Összességében megállapítható volt, hogy a felsorolt eljárási szabálysértések nem hatottak ki az ügy érdemére, ezért az ítélet hatályon kívül helyezése nem volt indokolt.

Az elsőfokú bíróság eleget tett a tényállás felderítési kötelezettségének, a vád tárgyát képező lényeges tényekre nézve a szükséges és lehetséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomó részben megalapozott volt, csak kisebb részben szorult az eljárás egybehangzó adatai alapján helyesbítésre, melynek az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva tett eleget.

Mellőzte az előéleti adatokból annak feltüntetését, hogy a vádlottat Macedóniában, 2011. évben elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette miatt 4 év börtönbüntetésre ítélték, ugyanis a magyar bíróság a külföldi ítélet érvényét nem ismerte el [1996. évi XXXVIII. tv. 47. § (3) bekezdés].

A fentiek szerint helyesbített tényállás képezte a felülbírálat alapját.

A megállapított tényállásból helyes volt a vádlott bűnösségére levont következtetés és törvényes a cselekmény minősítése is.

A büntetés kiszabása körében mellőzte a súlyosító körülmények közül az ítélet tábla azt, hogy a vádlottat Macedóniában kábítószer-kereskedelem büntette miatt elítélték. Ez a mellőzés összefügg a tényállás helyesbítésével.

Helyes volt a vádlott büntetőjogi felelősségére is kiterjedő beismerő vallomásának enyhítő körülményként való értékelése, amelyet azonban mérsékel az a körülmény, hogy a vádlottat tetten érték. Nem osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját az ítélet tábla a tekintetben, hogy a kábítószer fajtája, amelyre a bűncselekményt elkövette a vádlott súlyosító vagy legalábbis a büntetés kiszabásánál irányadó körülmény kell, hogy legyen. A magyar büntetőjogi szabályozás valamennyi kábítószer egyformán büntetni rendel, és a kábítószerfajták között különbséget a veszélyességük miatt nem tesz. Emiatt nem látta alkalmazhatónak a fellebbviteli főügyészség álláspontját. Kétségtelen, hogy a heroin orvossalakértői és társadalmi megítélése nem ugyanaz mint pl. a marihuána megítélése, de a büntetőjogi szabályozásban a különböző kábítószerfajták, a különböző fajtáknak a csekély, a jelentős és a különösen jelentős mennyiség meghatározásánál van jelentőségük. Ezáltal a veszélyességük közvetve kifejezést nyert a szabályozásban, de ezen túlmenően a súlyosító körülmények, illetőleg az enyhítő körülmények körében a kábítószerfajták értékelésére nem kerülhet sor.

A vádlott által elkövetett bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyú, amelyet az alapoz meg, hogy a vádlott a minősítéshez megkívánt mennyiséghez is többszörös mennyiségű kábítószerrel követte el a bűncselekményt. Ehhez viszonyítottan a kiszabott szabadságvesztés tartama inkább enyhe, mint súlyos, azonban a jelentős mértékű súlyosítás nem volt indokolt, legfeljebb egy évet meg nem haladó tartammal lett volna indokolt súlyosítani a büntetést, ami azonban lényeges súlyosítást nem jelentett volna, ezért a megváltoztatásra nem kerülhetett sor.

Az elsőfokú bíróság az irányadónál eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot állapított meg a szabadságvesztés vonatkozásában. Ez megfelelt a kialakult bírói gyakorlatnak. Arra tekintettel, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem beszéli, és általa a büntetés kiállása számára fokozott terhet jelent, az ítélet tábla is indokoltnak tartotta az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a kiutasítás tartama is törvényes volt.

Az elsőfokú ítélet valamennyi rendelkezése törvényes volt, ezért az ítéletet az ítélet tábla a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította az elsőfokú ítélet kihirdetése és a másodfokú végzés meghozatala között eltelt időt.

Az ítélet tábla megállapította a Be. 381. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült költséget, és ebből a vádlottat kötelezte a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a védelmével, illetőleg a személygépjármű tárolásával felmerült büntügyi költség megfizetésére.

Az állam viseli azt a büntügyi költséget, amely azáltal merült fel, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri [Be. 339. § (2) bekezdés].

A végzés ellen a Be. 386. §-a alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2018. június 26.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Tibor s. k.
előadó bíró

Dr. Kiss Dániel s. k.
bíró

A Szegedi Ítélet tábla Bf.III.65/2018/17. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 7.B.1470/2017/17. számú ítélete a jelen végzés folytán, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. június 26.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke